Ч. 282. Второк 2 січня 1912 (19 грудня 1911) Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Соймова реформа виборча. — Українська справа в Делеґациї. — Хіньска република і її судьба.

Підчас онагдашної дискусиї в субкомітеті для наради над реформою виборчої заявив Є. Екcц. п. Намістник, що єсть его обовязком посередничити в тій цїли, щоби прийшло до компромісу. В теперішнім станї треба в цїли узискання опінїї мандантів поодиноких партий спреци́зувати всї точки спорні і приготовити цїлий проект закона. Коли би в протягу нарад сойму по рядї переговорів прийшло до компромісу що до спорних точок а проект взагалї не був скодифікований, то мимо того компромісу межи обома народами справа мусїла би бути відрочена, бо праця над кодифікацнєю вимагає не лиш довшого часу але й спокою в нарадах. Лежить длятого в інтересї прискореня справи війти в мериторичні наради над проектом а вдержане ся від тих нарад було би очевидним відроченем справи. Позаяк сойм не може бути кождої хвилї скликаний, бо може колїдувати з Радою державною, тому таке відрочене мусїло би наступити на довший час.

Польскі члени підкомітету представляли руским членам (др. Король і др. Макух) і заявляли, що розклад і число мандатів дасть ся вияснити при подрібній дискусиї над начерком виборчої реформи і в тій цїли поставили і порішили слідуюче внесене: Для унормованя процентової участи рускої народности приходить підкомітет до подрібної дискусиї над §. 3 начерку референта (т. є. над параґрафом, що говорить про число членів сойму і мандатів в поодиноких куриях). Та сею ухвалою не вдоволили ся рускі посли і оставили засїдане, мотивуючи свій поступок тим, що не хотять говорити про реформу, поки не мати муть з гори запевненої більшої участи в соймових мандатах.

Після сецесиї Русинів рішив підкомітет працювати дальше над начерком виборчої реформи для виготовленя начерку на найблизшу соймову сесию. В суботу рано відбуло ся дальше засїдане, на котрім вже не було Русинів; бракувало також і польских людовців. Ухвалено §. 3 і 4 проекту зміни статута краєвого згідно з внесенями пос. Старжиньского. Дальші наради відрочено до 3 січня.

Промова делеґата Крамаржа в австрийскій делеґациї дала нагоду до широкої дискусиї на темат української справи. Промавляв насамперед дел. Гр. Цеглиньский, котрий зазначив насамперед, що до нагінки в російских часописях на українство прилучив ся ще й п. Крамарж, а п. Крамарж повинен би прецї приїхати насамперед до Галичини і придивити ся, як виглядає той небезпечний для Росиї Піємонт. Тодї набрав би він переконаня, що той Піємонт виглядає зовсїм инакше, як то він собі представляє. Бесїдник говорив дальше:

В Галичину вложено міліони, а не одержує ся за те найменших процентів. Приятелї Росиї доносять їй, що майже половина краю мріє про Росию та думає по російски. Політика, ведена Росиєю, розбила ся на Буковинї, а також в Галичинї давноб покінчила ся російска експанзия, як би їй не давали підмоги краєві власти та деякі польскі сторонництва. Тільки отсїй підмозї треба завдячувати, що ті галапаси ще істнують в Галичинї.

Послїдними часами хопила ся Росия релїґійної пропаґанди, котра є дуже погубна й небезпечна для краю. До Галичини посилає ся місионарів, щоби они приєднували людий до православної віри. Коли населене краю, здебільша українське, коли круги інтелїґентні та краєве й центральне правительство виступають проти українского руху, то се не є політичні зарядженя проти признаного народу, але необхідна самооборона. Якже можна говорити про переслїдуване російского люду в Галичинї, як его нема, як его тільки Росия сфінґувала на те, щоби він міг бути переслїдуваний. Виною дра Крамаржа є те, що він трактував справу так поверховно та дав своїм русофільским товаришам з парляменту наоповідати всяких байок та вірить у них. Після числа голосів відданих в Галичинї на кандидатів російско-на-

---

11)

З північної Африки.

(Після дра Штерна, Г. Зінґера, Нея і др.—зладив К. Вербенко).

(Дальше).

6. В дорозї по Альжирії.

Заїхати з Парижа до французскої північної Африки в нинїшних часах не трудно. Коли з Парижа виїде ся в второк по полудни, єсть ся в середу в Марсилїї, отже над морем, в четвер можна вже станути за морем в Альжірі, в пятницю єсть ся в Константинї, в глубинї французскої північно африканьскої провінциї, що зве ся Альжирия, а в суботу вечером в славній оазї Біскра на північнім березї пустинї Сагари. Кому дуже пильно, той може за несповна сто годин стати африканьским подорожником. Ми їхали трохи поволїйше, але аж в Африцї.

Коли ми поспішним поїздом виїзджали з Парижа зелїзницею Середземного моря, настала була туча і студений дощ, хоч то було ще у вересни, змусив нас замкнути вікна ваґона. Коли ми досьвіта пробудили ся, віяло вже теплим воздухом з полудня. З долини ріки Рони піднимала ся послїдна ясна мрака, а в повнім сьвітлї сонця білїло ся здалека місто Авіньон. Відтак пересунули ся попри нас вапнякові скали морских Альп, а перед нашими очами показало ся широке, сине, лагідне море. Марсилїя засьвітила ся в яснім сьвітлї сонця; сьвіжий вітер з півночи зменшав спеку і заповідав добру дорогу.

В Марсилїї якраз з кінцем лїта розпочала ся знову ловля риб. В знаній з давен давна реставрациї на Ке де ля Фратерніте (Quai de la Fraternité — підмурований беріг або гребля з назвою „Гребля Братерства“) подали нам знамените снїдане, зложене з устриць, раків і полудневих овочів і ми ледви що скінчили снїдати, як вже пароплав стоячий в недалекім басенї зачав дзвонити на знак, що небавком буде вже від'їзджати.

Суть окремі правні постанови на то, що рух товаровий межи французкими а альжирскими портами може відбувати ся лиш під французским стягом. Рух сей удержують головно три товариства. Они займають ся також перевозом почти і дістають длятого запомогу від держави та заключили з собою картель (умову), котрий їм дозваляє без обави якоїсь конкуренциї підносити, о скілько лиш можна в гору тарифи особові і товарові. „Заатлантийске ґенеральне товариство“, котре має до розпорядимости найлїпші особові пароплави, устроює чотири рази в тиждень їзду до міста Альжіра, дві їзди до Туніса, а дві до Орану. Переїзд до Альжіра тягне ся 27 до 28 годин, підчас коли пароплави инших товариств ще значно поволїйше їдуть.

Пароплав, що везе нас до Альжіра, єсть одним із новійших суден Заатлантийского Товариства; він єсть 106 метрів довгий, має містоту 2078 тон і машину о силї 3300 коний. Він міг би борше їхати, як би товариство на се позваляло; але товариству „того не треба“. Нас на кораблї звиш 300 осіб, між тими відділ войска і около 100 робітників з жінками і дїтьми а всї платять по 15 франків за місце на межипокладї без крісла і поживи; они порозкладали собі на земли коци і подушки та роблять собі вигоду, як можуть. На щастє на дворі красна погода. Корабель випливає лагідно а борзо із пристави і аж коли відплив досить далеко від білого побережа, видко, що він рушає ся також. За годину щезають і поблискуючі вежі церкви Пречистої Діви, аж остаточно не видимо більше нїчого як лиш небо над нами зі сонцем на нїм та воду під нами. Заєдно дивити ся утомлює; чоловік хотїв би десь сїсти та нема де, бо всї місця занятї а на старих складаних стільцях видко всюди напись „Віднаймлений“. За пізно довідуємо ся, що тоті стільцї можна би собі в Марсилїї найняти за півтора франка. Заставлене покладу такими стільцями коштує не більше як 500 франків, підчас коли за перевіз в першій клясї треба заплатити 120 франків. Впрочім цїле уладжене корабля єсть дуже вигідне, особливо сальони першої і другої кляси. Лиш кабіни до

ціональних не можна оцінюювати сил російскої партиї в Галичині, бо тих російских націоналів вибирали не виборці; їм прийшло на підмогу обильне жерело з Росиї, що залило виборче поле рублями. За ті гроші, які видано в Галичині на ту ціль, можна було перевести також деинде двох російско-національних кандидатів.

Отсї два російско-національні кандидати з Галичини говорили до виборців по руски, а один з них навіть не знає російскої мови. Оборону українського люду перед русифікацийними стремлїнями називають українським Піємонтом. Ініцията тої оборони не вийшла від австрийского правительства, але з України. Відроджене українського народу на Україні російскій наступило швидше як в Галичині. Український народ гордий, що працю над народною просьвітою переняв від свойого визначного учителя—від ческого народа.

Др. Крамарж ділав безперечно не зі злої волї, а всеж таки те, що він зробив є тільки вислїдом поверховности. По опищеню єго інтервю слїдували протиукраїнські репресиї. Бесїдник не бажає того, аби сльози жертв спали камінем на сумлїнє дра Крамаржа, анї того, аби на його сумлїнє спав факт, що він опинив ся в різкій суперечносси зі своїм народом. Українську справу дуже легко розвязати і і в нашій Австриї і в Росиї. Було би дуже добре, якби Росия узгляднила історию австрийских народів та витягнула з неї науку що-до свого поведеня.

В сій самій справі промавляв ще презес Кола польского Є. Експ. др. Біліньский. По промовах дел. Кльофача і Лехера в справі провізориї буджетової забрав ще голос дел. проф. Масаржік та заявив, що буде голосувати проти буджетової провізориї з причин фінансових а відтак критикував промову міністра війни. Обговорюючи переслїдуваня російских Українців стверджує, що вина за них спадає не лише на правительственну полїтику, але на цїлу абсолютистичну систему. Як Славянин бесїдник виступає против тої системи та стверджує, що в Росиї переслїдують не лиш Українців але також Поляків, Фінляндців, Німців та инші не російскі народи.

Промавляв ще дел. М. Василько та висказав вдоволене з полїтики міністерства заграничних справ. Годить ся з тою мирною полїтикою, бо мир є конечний до того, щоби Русини могли розвивати ся. Супроти виводів п. Крамаржа стверджує, що Українці не противні добрим відносинам до Росиї, жадають однак, аби трийцять мілїонів Українців в Росиї могли розвивати ся і аби Росия не мішала ся до українских справ Австриї. Через аґітацию в Галичині Росия хоче утворити собі там стан посїданя населеня і територияльний стан посїданя, сього чейже австрийске правительство толерувати не може. Як Русин і визнавець православної віри мусить бесїдник заявити, що православні на Буковині не можуть мати кращої охорони, ніж мають єї тепер. Головною перепоною подїлу православної диецезиї на українську і румуньску є власне Росия. Інтервю п. Крамаржа, поміщене в „Новім Времени", принесло необчислені шкоди Українцям в Австриї і Росиї. Було би вже на часї, щоби Українців полишено собі самим.

Подія незвичайно великої ваги стала ся на далекім сходї. З колишної абсолютистичної монархиї зробила ся република, оперта на як найширших основах свободи. Подія просто найже не понятна, бо підчас коли в т. зв. високо культурній і цивілїзованій Европі удержуєсь крайно абсолютистичне правлїнє в Росиї, приміру для котрого треба би шукати хиба в послїдних часах упадку колишної римскої держави, то в Хінї, де доси верховодили Манджури, заведено републику і президентом вибрано дра Сун-я-Цена, мужчину лїт 40 і кілька, чоловіка високообразованого, котрий вже від 1895 р. вів в хіньскій державі революцийну пропаґанду против манджурских верховодів і мусів навіть втікати за границю аж до Льондону. Головною провідною гадкою цїлої акциї Сун-я-Цена єсть: „Хіна для Хінців" і прогнане манджурскої династиї. Як доси то єму удало ся. Инша річ, чи удасть ся єму удержати хиньску републику, котра, як би й не було, зашкодила би дуже не лиш монархізмови в цїлій Азиї, головно же в Японії і Індиї, де ось недавно коронував ся анґлїйский король на цїсаря Індиї, але не позістала би без впливу і на европейскі відносини. Як вже тепер вачувати, деякі держави, головнож Анґлїя і Япанія, а певно що і Росия, не хотять признати хіньскої републики.

Новинки.

Львів, 1 січня 1912.

— **Відзначеня і іменованя.** Є. В. Цїсар надав президентови висшого суду краєвого дрови Алекс. Тхоржніцкому з нагоди перенесеня єго на власну просьбу в сталий стан спочинку, ордер Зелїзної Корони І кляси. — Є. В. Цїсар іменував президента суду кр. Ад. Червіньского, президентом висшого суду кр. у Львові; — іменував радником Двору старшого радника ц. к. прокураториї скарбу, посїдаючого титул і характер радника Двору дра Фр. Турка Невядомского; — надав титул і характер радника Двору старшому радникови прокураториї скарбу дрови Ювен. Розвадовскому.

— **До VI кляси ранґи** посунув Є. В. Цїсар слїдуючих директорів шкіл середних: Іляр. Голубовича, директора реальн. школи в Снятині; дра Мих. Євеніцкого, директора І польск. ґімназиї в Станиславові; Едв. Шірмера, директора ґімназиї в Бродах, Йос. Слотвіньского, директора ґімназиї в Яслї і Йос. Старомійского, директора ґімназиї в Дрогобичи.

— **Розпорядженє** в справі додатку для функ-

спаня суть досить невідні, бо на місце займаюче 7 гран. метрів припадає по три ліжка побіч себе і над собою.

З заходом сонця зміняє ся вітер і підниває водну пару з верхнї моря в гору. Послїдні лучі сонця вирисовують на тих молоденьких хмарах фантастичні краєвиди, темні острови з зеленими побережами і вкритими снїгом горами. Відтак всьо нараз тоне в блеску зьвіздистого неба а вітер зі сходу зачинає здоймати филї, що з шумом і гуком вкривають ся білою піною. Кораблем кидає то в один бік то в другий, але він сунесь завдно наперед в якийсь незнаний загадочний сьвіт. Ледви що чоловік заснув, як вже будить єго запінена филя, що бє в глипку; зачинає ся розвиднювати. Сонце мов би розпалене піднимає ся по над широчезною площею. Небавком минають нас другі кораблї, відтак летять чайки, що звіщають недалеке побереже, аж остаточно ген на полудни видко пасмо чорних гір; то високі гори вкриті лїсами, що відділяють горбовате побереже північної Африки від Сагари.

Побереже присуває ся борзо а широкі береги відбивають ся виразно від темного тла; на ліво висуває ся ід нам Кап Матіфу а на право коло західного входу до широкого заливу показує ся білий Альжір, що вкриває горби і перевисшає їх мов би якась марморова сьвятиня, що піднимає ся в гору аж до неба.

Вітер все ще віє від сходу, погода прекрасна; місто само висуває ся ніби на схід, але робітниче передмісте Баб-ель-Уед висуває ся аж на отверте північне побереже, а кождий вітер, що не надходить з полудня, жене понад ним пару з моря. Спека аж по полудни стає докучлива; тодї купцї замикають крами і спочивають в надії, що вечером буде холоднїйше. При в'їздї до пристанї робить місто зовсім чужинецке, маврийске враженє. Білі величезні доми без дахів, сьвітячі мошеї і форти на горбах довкола опановують цїлий образ так, що навіть величезні портові греблї і рух пароплавів та суден вітрилових тут губить ся. Скоро вийти на бульвар, що тягне ся вздовж пристанї, то ще лиш Араби в білих бурнусах і мурини в кольоровім одїню пригадують, що тут Африка; впрочім цїле місто єсть Европейске, чи радше француске. Реставрациї і каварнї уладжені тут зовсім на взорець парискиий. Важнїйшими улицями їздять вже електричні трамваї. Парискі банки і базари товарові мають тут свої філїялї а так само і великі монахівскі бровари.

В Альжірі нема вже окремого передмістя арабского. Навіть в тісних уличках, що тягнуть ся в осередку міста горі горбами, жиють Европейці в суміш з Арабами і Жидами. Мешканя Арабів замкнені від зовкішного сьвіта. Доми не мають вікон лиш маленькі глипки звернені до улиці, котра буває дуже чиста і тим відзначає арабский дім від других сусїдних, перед котрими лежить звичайно повно сьмітя. Входові двері бувають часто украшені пишними горорізьбами на дереві а малий присїнок виложений дорогими фаянсами. Хоч і як такий дім видає ся зверха тихий, то все-таки в нїм в серединї повно житя. Звичайно мешкають в нїм довкола малого подвіря три поколїня з численними дїтьми. Европейці понищили старі арабскі домівки, які попали ся в їх руки; они повибивали в стїнах вікна і зробили в той спосіб приступ для сонця; чотирогранні подвіря в серединї сполучені безпосередно з улицею; замість загадочної довірочности висуває ся на улицю не завсїгди красне житє родинне. До того ще арабскі доми стають щораз рідші і за яких пятьдесять лїт будуть в Альжірі хиба ще лиш палати богатих магометан.

В цїлім Альжірі є ще лиш дві улиці, що задержали якусь часть свого маврийского характеру а то довга улиця Рандон і улиця Лїра, що відділяють горішне місто від долїшного. Тут панує найбільший рух торговельний, тут залагоджують туземці всї свої інтереси у арабских купців і ремісників; під аркадами мають тут шевці, кравці і ткачі, що виробляють вовняні материї та вишивальники шовкових материй, свої робітнї; над склепами виднїють ся вивіски виписані по французски, по арабски і по жидівски; тут суть арабскі каварні і жидівскі реставрациї.

Після численя з 1906 р. має Альжір кругло 100.000 жителїв, а то 46.000 Французів, 24.000 Магометан, 12.000 жидів і 18.000 всілякої иншої народности головно Італїянців, Іспанців і Мальтанців. Француске населенє однак то не вповні чисто-француске; між ним лиш менша часть справдешні Французи, а прочі то зайди мало що не з цїлого сьвіта, котрим удало ся тут знайти якесь пристановище і котрі приняли француску мову за свою та називають ся Французами. Між ними найбільше Італїянців і Іспанців, але знайдуть ся також і Німцї а навіть деякі Славяни, котрі вислуживши в леґії заграничній знайшли собі якесь пристановище в Альжірі і тут осїли. Коли син якогось зайди дійде до лїт обовязуючих до служби у войску, то мусить рішити ся або вступити до французского войска або вертати до своєї вітчини. Звичайно вступає він до французского войска, а вислуживши в нїм стає вже Французом, французским горожанином. Так само стають Французами і ті зайди що зайшовши до Альжириї поженились тут з Французками. Характер чужинців задержали в Альжірі ще лиш італїяньскі, іспаньскі та мальтаньскі робітники.

(Дальше буде).

ционарів державних. Wiener Ztg. оголосила розпоряджене цілого кабінету з 29 грудня о признаню одноразових додатків функционарям державним. В містах належачих до I кл. додатків активальних (Львів і Краків) додаток той виносить для 8 кляси ранґи 100 К, для 9 і 10 кл. 90 К, для 11 кляси ранґи 80 К.

— **Нарід собі.** Ц. к. Намістництво дозволило збирати датки на почесний дар для Товариства „Просьвіта" в цілім краю. Загал повинен дуже щиро занята ся сею справою та використати всяку нагоду, а то тим більше, що значна часть почесного дару призначена на фонд будови читальняних домів. Як важним чинником в нашій просьвітно - орґанізацийній роботі є власний дім, про се, здаєть ся злишним говорити. Знає про се добре кождий, хто вів хоть яку таку просьвітну роботу і загал, коли хоче, щоби просьвітна орґанізация поступала наперед, мусить прийти в поміч Товариству „Просьвіта". Най не буде ні одного сьвідомого Українця, який би не причинив ся датком на почесний дар. Се не дар для Товариства „Просьвіта", се дар для цілого народа, се дар для самого себе.

— **Мантії.** До одного з львівских бюр посередництва праці зґососив ся лісничий п. Т. Верле шукаючи якоїсь посади. Тут приступив до него якийсь Тадій Яворский і представившись єму яко управитель бюра зажадав від него 20 К за вироблене посади. П. Верле дав гроші, а Яворский забравши гроші винїс ся. Пізнійше переконав ся п. Верле, що Яворский не єсть зовсїм функционарем бюра посередництва праці і лиш хитрим способом вимантив від него гроші.

— **Огонь.** В робітни дамских капелюхів фірми Петра Лядштедтера і Сина при ул. Академічній ч. 10 добачила одна з працюючих там дівчат, що тлїють двері входові від сїний. Заалярмовано зараз службу купелевого заведеня сьв. Анни, яке містить ся в тім домі і она угасила огонь. Показало ся, що від близько стоячої залїзної печи затлїли ся дошки, котрими обложена була стїна, а від них займили ся й двері. Шкода виносить всего лиш 80 К.

— **Знов шпиґуньска справа.** З Кракова доносять: В 1898 р. втік з Тернополя властитель книгарні Комуневскі зі своєю нареченою Гільковою, наробивши обманьств на 100.000 корон. Обоє поїхали до Варшави та віддали ся там на послуги „охрани". Гількова їздила часто по Галичині та орґанїзувала шпигуньскі справи. Минулого року перевезла она підчас цісарских маневрів Фелїкса Ляпґнера, бувшого урядника надвисляньскої зелїзниці, прогнаного за спроневіреня та примістила єго в Коросні у своєї рідні, а сама поїхала до Варшави. Небавом зловлено єго на зелїзничім двірци в Кракові та найдено при нїм дуже обтяжаючий матеріял, іменно приголовлені до висилки у Варшаву листи з описом одного з перемиских фортів і одного форту між Подґужем а Величкою, апарат фотоґрафічний в годинникy з кількома відбитками. Арештований випирав ся закиненого єму шпигуньства. але найдений материял вистарчив, щоби відставити єго до карного суду, де переведено доходженя, які ствердили цілковито закид шпиґуньства. Розправа відбуде ся 3 січня перед краківским звичайним трибуналом. На лаві обжалованих засяде також Мария Ткачова, своячка Гількової, вмішана в справу перевезеня Ляпґера до Коросна та приміщеня єго тамже.

— **Напад рабунковий на поїзд.** З Іцкан доносять: В однім з ваґонів I. кляси поїзду їдучого з Пашкан до Яс доконано в суботу вечером вухвалого нападу рабункового. Якийсь розбишак напав на властителя більшої посїлости з Буковини (телеґрама не подала єго імени) і хотів єго обрабувати. Межи нападненим а розбишаком прийшло до завзятої борби, підчас котрої нападненому удало ся потягнути за алярмову линву. Коли поїзд зачав їхати поволійше і мав вже станути, розбишак вискочив з поїзду і щез серед темноти.

— **Загадочна пошесть чи затроєнє в Берлині.** В пристановищи для бездомних в Берлині занедужало до соботи рана 10 год. загалом 132 осіб а з того померло до вечера 70. В суботу пізним вечером занедужало знов кільканайцять осіб. Серед берлиньского населеня удержує ся чутка, що то якась пошесть. Жителі Берлина так поперепуджували ся тої пошести, о котрій переконані, що она зарaзлива, що навіть боять ся заходити в улиці близько згаданого пристановища а дорожкарі навіть не хотять туди їхати. Торговля рибами майже зовсїм устала. Купців, що торгують рибами, бересь розпука, бо тисячі сотнарів риби спроваджені з нагоди Різдвяних сьвят не мають ніякого відбуту і псують ся.

З Берлина доносять, що в охрестности міста помер якийсь кельнер назвиском Август Місєвич, серед подібних проявів як і берлиньскі. Також і в инших містах зачинає проявляти ся тота загадочна пошесть чи хороба, та кінчить ся смертию. Як страшною єсть тота пошесть, може служити за доказ факт, що якийсь мужчина незвичайно сильної будови тїла і чоловік дуже здоровий, котрий доси майже взагалі не хорував, занедужавши на ту хоробу, помер до кількох мінут.

— **Їзда на стовчаку від льокомотиви.** З Перемишля доносять про таку подію: Дня 24. грудня рано, в хвили коли рушив поїзд, що їхав до Хирова, добачено, що на стовчаку (пуфері) від льокомотиви сидить якийсь вояк. Підурядник маґазиновий Чаєвич добачивши то, не зважаючи на то, що поїзд вже в руху, підбіг до вояка, вхопив єго і стягнув. Оба попадали на землю, але скінчило ся на тім, що потовкли ся лиш легко. Вояк, котрому п. Чаєвич уратував житє, назвав ся Грицай і їхав в той спосіб до дому, увільнений з войска з причини, що він чоловік несповна розуму. Власти войскові відставили єго на двoрець, навіть дали єму білет, але впрочім лишили без всякої опіки. Грицаєм заопікувала ся служба зелїзнича і відвезла єго до дому.

Телеґрами.

Мадрид 1 січня. Француский амбасадор вручив міністрови справ заграничних відповідь француского правительства на контрпроект іспаньский в присутности анґлійского амбасадора.

Париж 1 січня. Француский капітан Lux, котрий втік з кріпости в Ґляц (засуджений за шпиґуньство в Німеччині), прибув тут.

Мадрид 1 січня. Рада міністрів зарядила, щоби обі палати зібрали ся на сесию дня 18. січня.

Християнія 1 січня. Делеґати Норвеґії, Швеції і Росиї зберуть ся 15. січня в цїли дальших переговорів в справ Шпіцберґів.

Рим 1 січня. Донесене одної з віденьских часописий одержане з Константинополя, мов би дня 28 грудня войско турецке і арабске коло Бір Тобріс побило Італіянців, єсть зовсїм безосновне.

Софія 1 січня. Болг. Аґ. тел. заперечує чутку, мов би то в міністерстві війни вкрав хтось півтора міліона франків і що один з висших офіцирів відобрав собі житє а кількох инших втекло за границю.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. відоля часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубшим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·23**, 8·45, **2·30§)**, **2·45** 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 10/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·59, 11·25.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·58§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·18 §), 11·05.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·06.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).